

စိုးစိုးစာပေ

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ရှင်ဖြူတိရစ္ဆာန်

ရှင်ခုန်သံတို့ရဲ့ ကောင်းကင်

L လင်း

မင်းကို ... ပေးဆပ်ရတာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ့်ဆီက ရယူသွားတယ်ပဲဆိုဆို
ကျေနပ်ပြီးသားပါ ...
မလိုလားတာက
အစားထိုး မခံရဖို့ ပဲလေ ...
အချစ်ဆိုတာ ထုတ်နုတ်ပြောင်းလဲပြီး ခွဲစိတ်လို့ မရတဲ့ ...
ပလတ်စတစ်ဆာဗျရီ ... လုပ်ခွင့်မရှိတဲ့
နှလုံးသားမူပိုင်ခွင့်ဆိုတာ မင်းသိရင် ကျေနပ်ပြီ။

"ဟေ့ ... တော်ပြီကွာ ညီမလေး အချိန်ကြာနေပြီ"
"အဲဒီ ... ကိုကိုဟာလေ အလကားရတဲ့ မိုးတောင် သူက ကပ်စေးနဲ့
နေသေး"
"ကပ်စေးနဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ညည်းဖျားမှာ စိုးလို့"
"ဘာမှ မဖျားဘူး၊ ဖျားနာခြင်းတွေ ကင်းဝေးအောင် ဗိုက်ဆီး သော

က်ထားတယ်"

ပြောပြီး ညီမလေးက မိုးရေစက်တွေကြား လွင့်ခနဲပြေးသည်။ သူက နောက်မှ အမှီလိုက်ရင်း

ကျောက်ပြားခင်းထားသည့် မြေပြင်ပေါ်မိုးတွေနှင့် ညီမလေးချော်လဲ မှာ ပူပင်တကြီးအော်တော့ ...

"ဟေ့ ... ဟေ့ ကရော်ကရော်၊ ကိုကိုကျန်ခဲ့ပါပြီ၊ ညီမလေးကို မလို က်နိုင်တော့ပါဘူးကွယ်"

"ဟေ့ ... ညီမလေး အရမ်းမပြေးနဲ့၊ ဟေ့...မိပြီကွ"

နောက်မှ ပခုံးလေးကို သိမ်းဖက်သောအခါ ညီမလေးက လှုပ်ရှားမရ တော့။ သူက ညီမလေးရဲ့ ပိန်ညောင်ညောင် ကိုယ်လေးအား နောက်မှ ပ င် စွေခနဲ ပွေ့ချီတော့ ...

"ကိုကို ... အခုချပေး၊ ဒီမှာ မိတ်တွေပေါက်နေလို့ မိုးရေချိုးနေတာ"

"လျှာမရှည်နဲ့၊ မိတ်ပေါက်တာ သနပ်ခါးလိမ်းရင် ပျောက်တယ်၊ ကို ကို လိမ်းပေးမယ်"

"အာကွာ ... အဲဒီသနပ်ခါးကြီး မကြိုက်ပါဘူးဆို"

"ကိုကိုလည်း ညီမလေး မိုးရေချိုးတာ မကြိုက်ပါဘူးဆို"

ညီမလေးက သူချီထားသည့်ကြာမှ ယက်ကန်ယက်ကန် လုပ်ဆဲ။ သူ ကလည်း မရမက ချုပ်နှောင် ချီပွေ့ရင်း ...

"မေမေရေ ... ဒီမှာ မေမေ့သမီး ပြောမရအောင် ဆိုးနေတယ်ဗျို့"

"ကိုကို ... မေမေ့ကိုတိုင်ရင် ပြီးရော၊ ကိုကိုကို မခေါ်တော့ဘူး"

"ညီမလေးရေ"

"အဟိ"

ပခုံးတွန့်ပြီး အသံမထွက်အောင် ရယ်ရတာက သူမအတွက် အရသာ

။

"ဟေ့ ... ညီမလေး မပုန်းနဲ့ တော့၊ ထွက်ခဲ့ ညည်းလုပ်တာ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးနော်"

"အောင်မာ ... အဓိပ္ပာယ် မရှိရင် ဘာလို့ လိုက်ရှာနေသေးလဲ"

ဘေးနှစ်ဖက် ဆံပင်ခွဲ၍ မြင့်မြင့်စည်းထားတာတွေ ဝဲခနဲ ခါရင်းပြောတဲ့ အသံက တိုးတိုးလေး။ ကြည့်နေရင်းက ကိုကိုဟာ သူမမြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာပြီး ...

"ဟေ့ ... ကိုကို ပြောနေတယ်နော်"

"ပြော ... ပလော ... အဟီး"

အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ အကြည့်တွေဝဲပြီး ရှာနေတဲ့ ကိုကို ပုံစံက သူမအတွက် ရယ်ချင်စရာ။

"ဒီမှာ ကျီးမနီးပွဲဆိုတာ သူများ ပစ္စည်းတွေ ဝှက်ရတာမျိုး၊ ညည်းကျမှ ကိုယ့်ဟာကို ပြန်ဝှက်ရတယ်လို့ "

"အံ့မယ် ... ညီမလေးက ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ ကိုကိုရဲ့ အဖိုးတန် အမျိုးမှန်လေးကို ဝှက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟွန်း တွေ့အောင်ရှာပေါ့"

ကိုကိုမကြားအောင်ပြောရင်း ခုတင်အောက်တွေအထိ ကုန်းကွရှာ
နေသော အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သူမရယ်ချင်လာသည်။ ကိုကိုက စိတ်ပျက်
သလို ခါးဆန့်ကာ တစ်ခန်းလုံး ဝေ့ကြည့်ပြီးမှ

"မေမေ ... ဖေဖေ"

"ဟေ့"

"တွေ့ပြီလား ... သားကြီး"

မေးရင်း မေမေပါ အခန်းထဲ ရောက်လာ၏။

"တွေ့ပြီ မေမေ၊ ဒီမှာ "

အပြောနှင့်အတူ ကိုကိုရယ်၊ မေမေရယ်၊ ဖေဖေပါ ဗီရိုကြီးရှေ့ ရောက်
လာပြီး ဗီရိုတံခါး ဝှန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ အထဲမှာ ဗီဒီယိုကင်
မရာ တစ်လုံးနှင့် ကျကျနန မှတ်တမ်းတင်လျက် ရှိသော သူတို့ တစ်မိ
သားစုလုံး၏ သမီးထွေး ညီမငယ်လေး။

"အဟင့် ... အဟင့် ... ဟီး ... ဟီး"

"ကျစ် ... ညီမလေး မငိုဘူးလေ၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ "

"အဟင့် ... ကိုကိုလည်း လမ်းမကြီးမှာ ဘာလို့ စက်ဘီးကို ပစ်လွဲ
သေးလဲ"

"ဟ ... ပစ်လွဲတာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ညည်းပဲ ရေကိုရှောင်မယ်ဆို ရေ
အစိုမခံချင်ဘူးဆို"

"အဲဒါဆိုလည်း လွတ်အောင်ရှောင်ပါလား၊ အခုတော့လဲပြီ၊
ရေလည်း စိုသေး ဒီမှာ ခြေထောက်လည်း နာသွားပြီ"

"ကဲ...အဲဒါဆိုလည်း ထ"

"ထလို့ မှ မရတာ ကိုကိုကုန်းပိုး"

"ဟင်"

သူ့မျက်လုံး ပြုံးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်မလေးကတော့ လုပ်ပြီ။
မဟုတ်မဟတ်လို့ တွေးမိတာနဲ့ လက်က ခေါင်းပါ တစ်ခါတည်း
ကုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ ဒါကို မချောက ရိပ်မိသည်။ ချက်ချင်း သူ့
အား မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ...

"ဘာလဲ ... မပိုးဘူးလား"

"မဟုတ်ဘူး လေ ညီမလေးရယ်၊ ဟို ကုန်းပိုးရအောင် ညီမလေးက
ဆယ်တန်းတောင် ဖြေပြီးပြီ၊ ကိုကိုက တက္ကသိုလ်တောင် တက်နေပြီ"

"အောင်မာ ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုရီးယားကားတွေမှာ အလုပ်လုပ်
နေတဲ့ အရွယ်တောင် ကုန်းပိုးကြသေးတာပဲ၊ ဘာလဲ ဟိုမဏ္ဍပ်မှာ မမ
ချောရှိလို့ ကိုကိုက ညီမလေးကို ကုန်းမပိုးချင်တာ မဟုတ်လား"

မျက်ရည်တွေကြောင့် ပူးကပ်ကော့ပျံ့နေတဲ့ မျက်တောင်ဖျားတွေ မှာ
တံကျသွားအောင် မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောတာကြောင့် သူရယ်ချင်သွား
သည်။ သေချာသည်။ ဒီတစ်ခါ အလိုမလိုက်လျှင် ညီမလေးက ဒီကိစ္စ
ကို ပြော၍ ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်တော့။ အပြောခံရမှာ ကြောက်၍ မဟု
တ်။ ညီမလေး မျက်နှာညိုတာ မမြင်ရက်၍ ဆိုတော့လည်း ...

"ကဲ ... တက် ... တက် အားလုံးညည်းသဘော ညည်းဆန္ဒအတိုင်းချ

ညင်းပဲ၊ ပြီးမှ စက်ဘီး လာသယ်တော့မယ်၊ ချောချောတို့ မဏ္ဍပ်မှာ စက်ဘီးအပ်ခဲ့မယ်"

လို့ သူကပြောတော့ ညီမလေးက လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးပြီး ...

"ဒါမှ ... တို့ ကိုကို"

အကျယ်ကြီး ထအော်သည် ။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကုန်းပိုးပြန်ခဲ့ရသော သူတို့ မောင်နှမကို လမ်းသွားလမ်းလာတွေက တအံ့တဩ ငေးသွားတာလည်း ရှိသည် ။ အကြောင်းသိသူတွေက ပြုံးစိစိ လုပ်သွားတာလည်း ရှိသည် ။ ဘေးက ဖြတ်သွားသော သင်္ကြန်ကားတွေကလည်း သူတို့ မောင်နှမကို ကြည့်ကာ ...

"ဟေ့...ကိုရီးယားကား ရိုက်နေတာလား"

"သူလေးက ကိုရီးမင်းသမီးလေး အတိုင်းပဲ၊ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး သွယ်သွယ်လျလျလေး၊ သူက ကိုရီးယားနဲ့ မတူဘူး၊ အသားညိုမှာ မျက်လုံးပြူးပြီး နှာခေါင်းကြီးတော့ ကုလားနဲ့ တူတယ်"

"ဟေ့ကောင်...အဲဒါ ကိုရီးယားနဲ့ ကုလား ဖက်စပ်ရိုက်ထားတဲ့ ကျောပိုးတဲ့ ကား"

တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောကြတဲ့ စကားတွေဟာ သင်္ကြန်ရေတွေနဲ့ အတူ သူတို့ နှစ်ဦးကို ရွဲ့ရွဲ့ ဆိုစေသည် ။ ဒါကိုလည်း အပြီးမပျက် ခံယူရင်း ညီမလေးက သူ့လည်ပင်းအား သိုင်းဖက်ထားရင်းက ပြောသည် ။

"အဟွန်း ... ကိုကိုက ချစ်ဖို့ တကယ်ကောင်း"

တဲ့ လေ။ သူ့မှာ အဲဒီစကားတွေနဲ့ တင် အရည်ပျော် ကျရတဲ့ အဖြစ်။

အခန်း(၁)

"ဇွဲ ... ဟေ့ကောင် ဇွဲ"

"ဟင် ... အင်း"

တစ်ပတ်လို့မဲ့ပြီး ဟိုဘက် စောင်းအိပ်သော ပုံကြောင့် စည်းက စိတ်
တိုတိုနှင့် ခါးထောက် ကြည့်နေမိသည်။ ။ ဇွဲဟာ မှောက်ခုံကြီးနှင့် ငြိမ်ကျ
သွားကာ အိပ်စက်ခြင်းထဲ ဈာန်ဝင်သွားမှ စည်းက နာရီနှိုးစက်ကို အလ
မ်း(မ်)ပြန်ပေးပြီး နားနားသို့ ကပ်ပေးလိုက်သောအခါ ...

"ကလင် ... ကလင် ... ကလင်"

"ဟ ... ဟ ... နားတွေ ကန်းကုန်တော့မှာ ပဲ၊ ဘာကြီးလဲ အဲဒါက"

ဝုန်းခနဲ ထထိုင်ပြီး မျက်လုံးကို စုံပွတ်ကာ မကျေမနပ် မေးပြီးကာမှ

...

"ဟင် ... စည်း"

"အေး ... မင်းဆရာ စည်းလေ"

"စည်းရာ ... မင်းကတကယ့် ကျိုင်းပဲ"

တမင်တကာ ပုံပန်းကျအောင် ညှပ်ထားသည့် ဝမ်းဝေးဆံပင်အား ရှေ့ရောက်နောက်ပါ စုံဖွဲ့ပစ်သည်။ ။ ထို့နောက် ပေါင်ကြားထဲ ရောက်နေသည့် စောင်ကို လုံးထွေး ကန်ကျောက်ပစ်ရင်းက သူ့ကို စူပုပ်ပုပ်နှင့် မော့ကြည့်တော့ စည်းက ပခုံးတွန့်ရယ်လိုက်ရင်း ...

"မင်းက ခုနစ်နာရီ ထရတဲ့ ကောင်၊ ဒီမှာ ငါက ငါးနာရီကတည်းက ထပြီး ဘရိတ်ဖတ်(စ်)ပြင် နေတာပါကွ၊ အိပ်ရေးမဝတာတွေ၊ အိပ်ချင်မှုး တူးတွေ လာလုပ်ပြမနေနဲ့ "

"ဒါက မင်းတာဝန်နဲ့ မင်းကို၊ မင်းအမေ အခေါ်တော်ရှိလို့ မင်းပုသိမ် ပြန်ရမှာ လေ၊ ဒီတော့ မနက်စာလည်း အပြီးချက်သွားရမှာ ပေါ့၊ ဒါ အဆန်းလား"

"အေး ... ငါ့တာဝန် ငါသိသလို မင်းလည်း မင်းတာဝန်မင်းသိနော် ဇွဲ"

"ကျစ်...ထပ်မရွတ်ပြနဲ့ ငါသိတယ်"

အိပ်ရာကထတာနှင့် ဇွဲက အော်တိုမစ်တစ် မှန်တင်ခုံရှေ့ ရောက်သွားသည်။ ။ ဖြူမွတ်နုညက်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲ ဘယ်တစ်ခါ ညာတစ်လှည့် ကြည့်ရင်းက ပါးပြင်ပေါ် အဖုလေးတစ်ခု၊ အနီစက်လေး တစ်စက်သာ ထင်လို့ ကတော့ ထိုနံနက်ခင်းက ဇွဲအတွက် ကမ္ဘာပျက် မနက်ပင်။ သူ့မှာ အဏုမြူဗုံးကြီးပဲ ပိုက်ထားရသလိုလို။ ဘင်လာဒင်ပဲ သူ့အိမ်ထဲ လာသေနေသလိုလိုနှင့် အထိတ်တလန့် ဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်မည်။ ပြီးလျှင် သူ့အသုံးတော်ခံရသည့် အလှကုန် ပစ္စည်းတွေအား မရပ်မနား ကျိန်စာတိုက်မည်။

"ဟွန်း ... ကြော်ငြာကတော့ ဖြူးနေတာပဲ၊ ဝက်ခြံမပေါက်ဘူး၊ ရွေးပေါက်တွေ ကျဉ်းလာမယ်၊ အဆီမပြန် အသားဖြူမယ်ဆိုပြီး အခုတော့

ဝက်ခြံက အရင်ထွက် လာပြီ၊ ပြီးရင်ချွေးပေါက် ကျယ်ပြီး အဆီတွေပါ ပြန်တော့မယ်၊ တော်ပြီ ဒီဘဝဒီမျှပဲ မသုံးဘူး၊ သွား"

ဆိုပြီးပေါက်ကွဲတာမျိုးလည်း ရှိမည်။ ဖနောင့်နှင့် ပေါက်တာမျိုးလည်း တွေ့ရမည်။ အဲ ... သူနဲ့ အဆင်တပြေ ဖြစ်နေရင်တော့

"မဆိုးဘူးကွ ... ဟေ့ကောင် ငါအသားတွေတောင် ပိုဖြူလာသလိုပဲ၊ မင်းလည်း စမ်းသုံး ကြည့်ပါလား၊ မင်းမျက်နှာ အညိုရောင်တွေ အလွှားလိုက် ကွာကျပြီး ဖြူဝင်းလာမှာ ကျိန်းသေတယ် ဟေ့ကောင်"

လို့ ဆွယ်တရား ဟောတာမျိုးလည်း ကြုံရပါသည် ။ ကြုံတိုင်းလည်း စည်းက ခေါင်းခါတတ်စမြဲ။

"မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ကောင်းပါတယ်"

ဆိုတော့ ...

"ဒါဆို မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အခါခါ ခွဲစိတ်ပြုပြင်တယ်လေ"

"ဟ ... သူက ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုး "

"ငါလည်း တစ်နေ့ကမ္ဘာကျော်မှာ ပေါ့၊ အခုတောင် နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေက ငါ့ဆိုသည်းသည်း လှုပ်၊ မင်းတခြားမကြည့်နဲ့ လေ ထိုက်ဆို မင်းနဲ့ ငါ ဘယ်သူ့ကို ပိုအလေးသာလဲ၊ မင်းသဘောပေါက်"

ထိုသို့ နှိုင်းယှဉ်ခံရတိုင်း စည်း မျက်နှာက သုန်မှုန်သွားတိုင်း ဇွဲက ကျေနပ်စွာ တဟစ်ဟစ် ရယ်လေ့ရှိသည် ။ ထိုအခါမျိုးတွင် စည်းက သူ့ရယ်သံကို ဆုံးအောင်နားထောင် နေပြီးမှ ...

"ထိုက်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ငါက မင်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ အပြိုင်မပြေးဘူး "

"ဘာလဲ ရှုံးမှာ ကြောက်လို့ လား"

"အဟွန်း ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သိက္ခာနဲ့ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတာ"

"ဟမ် ... ဘာ"

တစ်ခါတရံမှာ စည်းပြောသော စကားတွေက ဇွဲအတွက် ရုတ်တရက်နား မလည်ခြင်းတွေဖြစ် ထွန်းစေတတ်ပါသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတွေကို တန်ဖိုးထား တတ်လွန်းလို့ နဲ့ တူတယ် ငါကသိပ်တောင် မချစ်တတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်ဆီစိတ်မပါတဲ့ မိန်းကလေးကို အတင်းကြီး ပိုးပန်းနေရာတာကိုက ကိုယ့်သိက္ခာကို တစ်စစီဖဲ့ရွဲ့ ပစ်နေသလိုပဲလို့ ငါထင်တယ်"

"ဒါဆို မင်းက ထိုက်ကို"

"အင်း ... အရူးအမူး မချစ်တတ်သေးလို့ နေမှာ ပေါ့"

"ဟ ... ဒါဆိုလည်း မင်းဘေး ထွက်ထိုင်နေပေါ့ လဒရဲ့ "

ဇွဲက မကျေမနပ်နဲ့ ထအော်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မုန်းလောက်အောင် ရယ်သံပေးမိသူက စည်းအလှည့်။

"အဲဒီလိုဆို ပွဲက ငြိမ်သွားရင် ပျင်းစရာကြီး၊ နည်းနည်း သွေးပူလေ့ကျင့် ခန်းလေးနဲ့ မှ "

တဲ့ ။ စည်းရဲ့ အချိုးက ရရင်ယူမယ်၊ မရရင် လှူမယ်ဆိုတာမျိုး။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့မှာ ...။ ဇွဲက အတွေးကို လက်စဖြတ်ရင်း မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့်မြင်နေရတဲ့ စည်းအား လှမ်းကြည့်သည်။ ။ မနက်စောစောကို တီရှုပ်အစိမ်း၊ ဘောင်းဘီတိုပွပွနှင့် အေပရီလ်အဝါရောင် ဝတ်ထားတဲ့ စည်း

ဟာ သူ့အကဲခတ်တာကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရဘဲ အားသွင်းထားတဲ့ ဖုန်းကိုဖြုတ်ခြင်း၊ မျက်မှန်၊ ကားသောနှင့် ဝေါလတ်(ထ်)ထဲက ငွေကျန် ကို စစ်ခြင်းတွေကို စနစ်တကျလုပ်ပြီးမှ စားပွဲပေါ် စုတင်ထားကာ ...

"မင်း ... ငါမရှိဘူးဆိုပြီး ဟိုဒီလိမ့်မနေနဲ့ ၊ ဆိုင်မှာ အချိန်ပြည့်ထိုင်ဦး ၊ ကပ်စတမ်မာတွေ စုပြုံကျလာရင် ဟိုနှစ်ယောက်တည်းနဲ့ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အသစ်ခန့်ထားတဲ့ နှစ်ယောက်ကလည်း တကယ့် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးတက်တဲ့ ဝယ်သူမျိုးနဲ့ တွေ့ရင် ကိုယ်တိုင်ရှိမှ "

"အေးပါကွာ ... ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိုက်တော့ မမိုက်ဘူးဟေ့ ကောင်။ သူဌေးကိုယ်တိုင်က ဈေးရောင်းနေရတာ"

"ဟွန်း ... ပြောတော့လည်း မင်းပါပဲ၊ တကယ့် အလန်းလေးတွေ လာရင်တော့ မင်းပဲ ရှင်းပြ ချင်နေတာ မျက်ကလူးဆန်ပြာလေ"

မဲ့ရွဲ့ပြီး စည်းကပြောရင်း အေပရွန်ကို ချွတ်သည် ။ ချက်ကောင်းအထိ ခံရတိုင်း ဇွဲတို့ က ကုပ်ပြီး မအီမလည် ရှုံ့တွတွနဲ့ ...

"အဲဒါ မျက်စိကြည် ရင်အေးတာကွ"

"အေး ... ထိုက်ရှေ့လည်း မင်း အဲဒီလို ဝန်ခံနိုင်ပါစေကွာ"

"ဟ ... ထိုက်နဲ့ တော့ တူမလားကွ၊ ထိုက်အတွက် ငါကရင်ထဲမှာ ကွန်ဒိုတစ်ခန်း ဆောက် ပေးပြီးသား"

" မင်းရင်ထဲ ငလျင်မမိဖို့ ဆုတောင်း"

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် စည်းကပြောရင်း ရေချိုးခန်းဝင်ရန် ပြင်သည် ။ ဒါကို ဇွဲက မရမက လှမ်းဆွဲ ထားရင်း ...

"မင်း ... နေ့ချင်းပြန်မဟုတ်လား"

"ဟ ... တစ်ညတော့ အိပ်မှာ ပေါ့"

"အိပ်မနေပါနဲ့ ကွာ၊ မင်း မရှိရင် ညစာငါအဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အပြင်စာတွေနဲ့ ငါမတည့်တာ မင်းသိရက်သားနဲ့ ၊ သူတို့ က အငန်သုံး တာများ ရင် ငါ့မျက်နှာက အရေးအစင်းတွေ ထဖြစ်တာ မင်းလည်း သိ ရဲ့ သားနဲ့ "

"ကဲပါကွာ ... မင်း အဲဒီလို နုဖတ်ချဲ့ပစ်ပြတော့ ငါမျက်စိထဲ မာမီတွေ တောင် မြင်ယောင်ပြီး အသည်းတောင် ယားတယ်"

"ဟေ့ကောင်"

သူ့ကို အခြောက်နှင့်နှိုင်းလျှင် လုံးဝမကြိုက်သောဇွဲက လက်သီးကြီး ရွယ်ပြီး ဝုန်းခနဲ စည်းထံ ပြေးလာသည် ။ စည်းက ရေချိုးခန်းထဲ အမြန် ဝင်ရင်း တံခါးပိတ်လိုက်တော့ အပြင်မှ ဇွဲရဲ့ မေတ္တာ ပို့သံက အတိုင်း သား။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ကျောမှီကာ အားရအောင် ရယ်ပြီးမှ ...

"မင်းအတွက် ဆက်သားခြောက်ဖုတ်ပြီး ဆီစိမ်ပေးထားတယ်၊ ခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ် ပြုတ်ပြီး အဲဒါနဲ့ ထမင်းနဲ့ စားလေ၊ ဒီမနက်က ဝက်သားနဲ့ အာလူးချက်ထားပေးတယ်"

လှမ်းအော်မှ ဇွဲက ရေချိုးခန်း တံခါးကို ဒုန်းခနဲ လှမ်းထုရင်း ...

"အဲဒီလို လိမ္မာသောကြောင့် မင်း ပုသိမ်ရောက်တာနဲ့ မင်းအမေ မိန်းမတန်းပေးစားပါစေ"

"ခွေးဝဲစား"

လို့ တိတ်တိတ်ဆဲပြီးမ ...

"ပေးစားတော့လည်း အဖတ်တင်တာပေါ့၊ မီးဖိုချောင် ဝင်ရတဲ့ ဒုက္ခ

က ငါလွတ်တာပေါ့၊ ဟွန်း... မင်းသာ ယူစရာမိန်းမ မရှိတော့ အလျှော် အဖွပ်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို ဆက်လုပ်ပေါ့"

ဆိုတော့ ဇွဲထံမှ မအောင့်မအည်းနိုင်သော ...

"လဒ် ... ငါကမင်းလို ပေးစားတာ မယူဘူး၊ ငါဟာငါရှာစားမှာ ၊ သဘောပေါက်၊ နောက်မှ ထိုက်နဲ့ ငါ အိမ်သန့်ရှင်းရေး အတူလုပ်၊ မင်းက မီးဖိုချောင်ထဲ ခူးနဲ့ မျက်ရည်သုတ်နဲ့ ဖြစ်နေရဦးမယ်"

"အေး ... ထိုက်က မီဖိုထဲပဲ ဝင်မလား၊ သန့်ရှင်းရေးပဲ လုပ်မလား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ခူးနဲ့ မျက်ရည်သုတ်ရမယ့် ကောင်က မင်း"

"ဘာကွ ... ငါနဲ့ ထိုက်က"

"မင်းရဲ့ ထိုက် မဟုတ်ဘူး ၊ စည်းလုံးရဲ့ ရွှေနန်းထိုက်"

"ဟား ... ဟား ဇွဲရဲ့ ထိုက်ကွ"

ဘာဘာညာညာ မရှိဘဲ အဲဒီလို အနိုင်ပိုင်းအော်ရင်း ရန်ဖြစ်ရတာ သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် အရသာ။ ထို့ကြောင့် စည်းလုံးနှင့် ဇွဲခေတ်တို့သည် အတူနေ၍ အသွင်မတူသော သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်မှာ နောက်တိုး သူငယ်ချင်းမလေးက ရွှေနန်းထိုက် ဖြစ်လေသည် ။

အခန်း(၂)

"တီ ... တီ ... တီ"

ဟွန်းကို ထုံးစံအတိုင်း သုံးချက်ဆင့် တီးပစ်လိုက်သည်။ ။ ဒီဟွန်းသံဆို မေမေတို့ က သူပြန်လာတာ သိပြီးပြီ။ မေမေတင်မက ဒီခြံဝင်း၌ အလုပ်ထမ်းဆောင်သူတွေက စည်း ရန်ကုန်က ပြန် လာပြီဆို အပြေးအလွှား ကြိုဆိုကြစမြဲ။ အခုတော့ ဟွန်းတီးတာ သုံးချက်ပြည့်ပြီ။ အတွင်းမှ ခြံတံခါး မင်းတုန်းဖြုတ်သံ ကြားရပြီး အနက်ပေါ် ရွှေရောင်ကနုတ် ဆင်းထားသည့် ဘေးဆွဲတံခါးကြီးက တော်တော်နှင့် ဖွင့်မလာ။ အတွင်းမှ အားစိုက်တွန်းနေပုံကြောင့် စည်းက စိတ်မရှည် တော့ဘဲ ...

"တီ"

ခနဲ သံရှည်ဆွဲကာ ဟွန်းကို ဆောင့်တီးပစ်လိုက်သည်။ ။ ထိုအခါမှ အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်သွားပုံဖြင့် တံခါးကြီးက ဝေါခနဲ အသံပေးကာ ပွင့်သွားပြီး သူ့မျက်စိရှေ့ ရောက်လာတာက အဝါရောင် အရိပ်ကလေး။ တီရှုပ်အဝါရောင် ခါးတို၊ စကဒ်က ခူးကျရုံလောက်ကို အဖျားအနား၌ ကားကားလေးရှိသည့် အဝါပြောက် စကဒ်နှင့်။ စည်းက ထူးဆန်းစွာ မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ်တင်ပြီး စူးစမ်းသည်။ ။ အရင်က သူ့အိမ်မှာ ခြံစောင့် ဦးကျူးရယ်၊ ဒေါ်လေးမှုန်ရယ် ဒါပဲရှိတာပါ။ အခု ဒီကောင်မလေးက ဘယ်ကဘယ်လို။ အတွေးမဆုံးခင် ခြံတံခါးက လုံးလုံးလျားလျား ပွင့်သွားပြီး

အဝါရောင် အရိပ်လေးက တံခါးတစ်ဖက် ထောင့်နားမှာ ကပ်ရပ်သည်။ စည်းက ကားကို ဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်ရန် သူမဘေးမှ အဖြတ် ဖျတ်ခနဲ ပင့်ကြည့်သော မျက်လွှာအောက်မှာ တအံ့တဩ လှုပ်ရှားသွားသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ။ ရေရွတ်လိုက်မှန်း သိပေမဲ့ ဘာမှန်း မကြားလိုက်၍ စည်းက မျက်မှန်ကိုချကာ ကားကို ဆင်ဝင်အောက်အထိ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ တော့ သူ့အား အပြုံးနဲ့ ဆီးကြိုနေသော မေမေ။ သူက ကားစက်သပ်ရင်း ကားပေါ်က ဆင်းတာနှင့် မေမေက လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း၍ ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုပြီးသား။

"အမလေး ... မေမေသားလေး ကြည့်စမ်း မတွေ့ရတာကြာတဲ့ တစ်လအတွင်း ပိုတောင်ကြည့် ကောင်းလာသလိုပဲ"

"ကိုယ်ပြောပါရောလား၊ တို့ အမျိုးက ဒေါင်းမျိုးပါဆို ကြီးလေလှလေ"

"ကလေး ... ပေါ်လေဆိုတာလည်း ထည့်ပြော"

မေမေက မျက်စောင်းတစ်ချက် ရွယ်ပြီး ဖေဖေအား လှည့်ရန်စောင့်သည်။ သူကတော့ မေမေပခုံးကို သိုင်းဖက်ရင်း ...

"နေကောင်းတယ်နော် မေမေ"

"ကောင်းပါ့တော် ... သားကို လွမ်းနေတာကလွဲရင်"

"ဖေဖေရော"

"ကောင်းပါ့ကွာ ... မင်းအမေကြောင့် နားညည်းတာက လွဲရင်"

ရယ်သံတွေ မြိုင်သွားသည်။ ဦးလေးကျူးက သူ့ကားပေါ်က အထုပ်အပိုးတွေချရင်း ...

"မုန့်တွေနဲ့ အသီးအနှံတွေပဲ ပါတာလားကွ၊ အဝတ်အစား အိတ်ရော

"

"အဝတ်အစားအိတ် ယူစရာလား ကိုကျူးရဲ့ ၊ သားကသူ့အိမ် ပြန်လာတာပဲ၊ ဧည့်သည် မှ မဟုတ်တာ"

သူမဖြေရသေးခင် မေမေက သူ့ခါးကို ဖက်ထားရင်း လှည့်ဖြေ၏။

"ဟုတ်ပါတယ် မမဖြူရဲ့ ၊ အခါတိုင်းလို ကွန်ပျူတာတွေ ဘာတွေ မပါလို့ မေးတာပါ"

"တမင်မယူခဲ့တာ ဦးကျူးရ၊ ကျွန်တော် ညပြန်မှာ "

"ဟင် ... သားက ဒီမှာ တစ်ပတ်လောက် မနေဘူးလား"

မေမေက အလန့်တကြား ထမေးသည် ။ သူ့ရောက်တိုင်း မေမေက ရသလောက် အချိန်ဆွဲပြီး နေခိုင်းတတ်တာပင်။ သူကလည်း နေချင်ပါသည် ။ မိသားစု အရိပ်အဝါသမှာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ်ထူထောင် ထားသော အလုပ်နဲ့ ထားရစ်ခဲ့ရသူက မငြိမ်းချမ်းမှန်း သိထားတော့။

"နေလို့ မရဘူး မေမေရဲ့ ၊ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ကုန်စည်ပြပွဲတစ်ခု ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ BRAND တွေပါဝင်ပြပြီး ဒစ်စကောင့် ပေးရမယ့် အရောင်းပြပွဲမျိုးလေ၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ ဆက်စပ်ပစ္စည်းတွေ ပါမှာ ပေါ့၊ အဲဒီအတွက် ပြင်ဆင်ရမှာ တွေ ရှိတယ်"

"ဇွဲခေတ် ရှိသားပဲကွယ်"

"ဒီကောင်က"

"စိတ်ချထားလို့ မှ မဖြစ်တာ မိန်းမရာ"

သူ့စကားကို ဖေဖေက ဝင်ဆက်သဖြင့် စည်းက ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေလိုက်ရသည်။ ။ ဇွဲနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ဖေဖေသဘော မတွေ့တာ သူသိသည်။ ။ မေမေကလည်း ဇွဲအပေါ် စိတ်တိုင်းကျ စရာတွေမှ မရှိတာကို။

"ဒီလိုဆို ... ဒေါ်လေးမှုန့် ပြင်ထားတဲ့ ဟင်းရုံတွေက အလကား ဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့"

သူပြန်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းသဲ့ခနဲ ရတာနှင့် အနားသို့ ရောက်ချလာတဲ့ ဒေါ်လေးမှုန့်ကြောင့် စည်းက ရယ်ကာ ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

"အလကား မဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်လေးမှုန့်ရဲ့ ၊ ဒီမှာ တဝဆွဲမယ်၊ ဒါမှ မကုန်သေးရင် ရန်ကုန် အပြန် ထည့်သွားမယ်"

"အောင်မာ ... ဒါ ဇွဲကို ကျွေးချင်လို့ အကွက်ဆင်တာ မဟုတ်လား"

မျက်စောင်းဝေ့ပြီး မေမေက မေးတော့ သူကထရယ်ရင်း

"သွန်ပစ်မဲ့ အတူတူပေါ့ မေမေရာ"

လို့ ပြောရင်း လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ လိုက်ကာဆီ အကြည့်ရောက်သည်။ ။ တစွန်းတစ ပေါ်နေတဲ့ အဝါရောင် အရိပ်လေးကို မြင်ရတဲ့ အခါ စည်းရင်ထဲ သိချင်စိတ်က ပြင်းပြစွာ ...

သူမ ဘယ်သူလဲ။

အခန်း(၃)

"မေးလို့ လည်း မရပါဘူးကွယ်၊ အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာတဲ့ "

"အိမ်က ထွက်ပြေးလာတဲ့ သူကို မေမေတို့ က ဒီအတိုင်းကြီး"

အချို့ပွဲ တည်ထားတဲ့ ပန်းကန်ပြားထဲက ဖရဲသီး တစ်ဖွန်းကို ခက်ရင်းနဲ့ ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းရင်း သူက မေးသည်။ ။

"သနားလို့ ပါ သားရဲ့ "

မေမေက ဖြေရင်း ...

"ဒေါ်မှုန်ကြီး ကားဂိတ်မှာ တွေ့ပြီး အိမ်ခေါ်လာစကဆို ပိုသနားဖို့ တောင် ကောင်းသေးတာ၊ သူ့မှာ အထုပ်ကလေးပိုက်ပြီး ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နဲ့ "

"မရိုးမသားတော့ မဟုတ်လောက် ပါဘူးကွ၊ ခိုကိုးရာမဲ့ပြီးတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဆိုတော့ ဖေဖေတို့ က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ထားတာမျိုးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနားက ရဲစခန်းတို့ တာဝန်ရှိသူ တွေကို သတင်းပေးထားမျိုးတော့ လုပ်ရမှာ ပေါ့"

ဖေဖေ စကားအဆုံး၌ အနားသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ် ရောက်လာခဲ့သည် ။
ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တော့ သူမ။ ဂုတ်ထောက်ရုံ ဆံပင်အိအိလေးတွေကို နဖူးစပ်ဆီ အပြောင်သိမ်းထားကာ ဖဲပြားအဝါရောင် အကြီးကြီး တပ်

ထားပုံက ကလေးလိုလို ခွေးလိုလိုနှင့်။

"အအေး သုံးဆောင်ပါဦးရှင်"

အအေးဖန်ခွက်တွေ ထည့်ထားသော ဗန်းလေးကို စားပွဲပေါ် ခါးကိုင် ချပေးရင်းက နောက်ပြန် ဆုတ်သွားတော့လည်း ရှိရှိလေး။ မေ မေ ဖေဖေနှင့်သူထံ အအေးတစ်ဖန်ခွက်ဆီ ကမ်းပေးပြီးမှ ...

"သားကို မေမေခေါ်တဲ့ ကိစ္စက မိန်းမပေးစားဖို့ "

ဆိုင်းမပါ ပုံမတီးဘဲ ပြောချတာမို့ သောက်လက်စ အအေးတောင် စည်းမှာ နင်သွားရတဲ့ အဖြစ်။

"အာ ... မေမေက လုပ်ပြီ"

"ဟဲ့ ... တကယ်ပြောတာ"

သူ့ပေါင်ကို လှမ်းပုတ်၍ ပြောတဲ့ ပုံက တကယ်အတည်။ ဖေဖေဘက် စစ်ကူရလိုရငြား လှမ်းကြည့်တော့ ...

"ဟုတ်တယ် ... သား၊ မင်းအမေ စိတ္တဇ ဖြစ်နေတာက ဇွဲကသားထက် အိမ်ထောင်ရေး အရာမှာ သာသွားမှာ ကိုပဲ၊ သူတို့ ရာဇဝင်ကိုလည်း မင်းသိသားနဲ့ ၊ တကယ့် အပြိုင်အဆိုင်လေ"

"အို ... ကျွန်မက မနာလိုစိတ်နဲ့ ပြိုင်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့ ၊ သူကသာ ကျောင်းလည်း ကျောင်းအလျောက်၊ ယောက်ျားလည်း ယောက်ျားအလျောက်၊ ဟွန်း ... နောက်ဆုံး ကလေးမွေးတာတောင် လိုက်ယှဉ်တာမျိုး"

ဒီအကြောင်း အရာတွေက သူမမွေးခင် ကတည်းက ဖြစ်တည်ခဲ့တာပါ။ မေဂျာတစ်ခုတည်းမှာ ကွင်း(န်)ပူးတွဲရခဲ့တဲ့ မေမေတို့ ရဲ့ ပြိုင်ပွဲက

ထိုမှ စခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပတော့လည်း ထိုခေတ်ထိုအခါက နာမည်အကြီးဆုံး ဟိုတယ်ကြီးမှာ ခန်းမတွေ ငှားကြတာလည်း အပြိုင်။ ယူကြတဲ့ ယောက်ျားတွေက စစ်ရာထူးချင်း အတူတူမှာ မှ ဇွဲအဖေက ဇွဲငါးနှစ်သား အရွယ်မှာ ရှေ့တန်းမှာ ကျဆုံးခဲ့ သည် ။

"ဟွန်း ... အဲဒါ သူများ အပေါ် မနာလိုမစ္ဆရိယများ တော့ ကံနိမ့်တဲ့ သူ့ယောက်ျားပဲ ထိတာမျိုး"

လို့ မေမေ ပြောဖူးတာ သူကြားဖူး၏။

"အေးလေ ... သူက မနာလိုမယ်ဆိုလည်း မေမေဖြေသာ ပါတယ် သားရဲ့ ၊ စစ်ဗိုလ်ချင်း လက်ထပ်တာပေမဲ့ မင်းအဖေမှာ မိဘဘိုးဘွားပိုင် စည်းစိမ်ဆိုတာ သူတစ်ဦးတည်း ခံစားရအောင် ဖေဖေက တစ်ဦးတည်း သားလေ၊ သူယူတဲ့ ယောက်ျားက မောင်နှမက များ တဲ့ အထဲ အမွေဆို တာ မယ်မယ်ရရ မရှိတော့"

လို့ ပြောခဲ့ပေမဲ့ ဇွဲအပေါ် သည်းခံဖို့ တော့ မေမေ သူ့ကို အရင်သင် ပေးခဲ့တာ။

"ဖတဆိုးလေး ... သနားပါတယ်"

ဆိုတဲ့ စကားဟာ သူ့အသည်းထဲ သံမှိုစွဲသလို။ ထို့ကြောင့် ဇွဲနဲ့ တတွဲ တွဲ ဖြစ်ခဲ့တာ ဟိုးငယ်စဉ် ကတည်းက။ တက္ကသိုလ် တက်ကြတော့လည်း ရန်ကုန်မှာ ပဲ တက်ဖို့ တိုင်ပင်ခဲ့တာ စိတ်တူကိုယ် တူ။ မေမေတို့ က ပုသိမ်၊ ဇွဲမေမေ အန်တီမာလာတို့ က မြောင်းမြမို့ ပုသိ မ်တက္ကသိုလ်မှာ ပဲ တက်ရန်ပြောပေမဲ့ သူတို့ က အဆောင်မှာ နေရင်း ရ န်ကုန်၌ အခြေချရန် ကြံစည်ခဲ့တာ ဘွဲ့မရခင် တည်းက။ ဘွဲ့ရပြီးတော့ လုပ်ငန်း တည်ထောင်ရန် အတွက်က နှစ်ယောက်စလုံး ဝါသနာပါတဲ့

ကွန်ပျူတာနဲ့ ဆက်စပ်ပစ္စည်းတွေရောင်းသော ရှိုးရှမ်းတစ်ခု ဖွင့်ခဲ့သည်။ ။ အခု ကိုယ်တွေ လုပ်ငန်း အောင်မြင်လာတော့ အမေနှစ်ယောက်ရဲ့ ဗီဇပိုး ပြန်ပေါ်လာတာက သားတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး သူထက်သာစေရန်။

"မင်းအမေပြောတာ မှန်တယ်သား၊ မာလာဟာ အင်မတန် ပြိုင်ဆိုင်ချင်စိတ် ကြီးတဲ့ မိန်းမ၊ ဇွဲခေတ် ကလည်း မအေ့စကားမှ မအေ့စကား"

"ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ အစ်ကိုရဲ့ ၊ ဟိတ်ဟန်ကလည်း ထုတ်တတ်တာ နှစ်ယောက် မရှိဘူး၊ ဟိုတစ်ခေါက် ရန်ကုန်လိုက်သွား တုန်းကလေ သူက တကယ့် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီး အတိုင်းပဲ၊ လက်ညှိုး တစ်ထိုးထိုးနဲ့ ညွှန်ကြားနေတာလေ၊ တကယ်တမ်းကျ ကိုယ့်သားက ရှယ်ယာများ ဆုံးထည့်ထားတာကို"

ဒါ အမြဲကြားရတဲ့ စကား။ သူ့အလျှော့ ပေးတာကိုတွေ့တိုင်း မေမေမှာ နာလိုလိုခံခက်။ စည်းကလည်း ဇွဲအကြောင်း မသိလို့ မဟုတ်ပေမဲ့ သိသမျှ ထုတ်မပြောတတ်တာ သူ့အကျင့်မို့ ...

"မေမေပဲ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သည်းခံပါဆို"

"အေးလေ ... အခု မင်းဟာက သည်းခံရုံ မကဘူး၊ ဟိုက လူလည်လုပ်သမျှ ငြိမ်ခံနေလွန်းလို့ ၊ အဲဒီလို ငြိမ်ခံနေလို့ လည်း မေမေမှာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်စီစဉ်ပေးရတာ၊ ဟိုနေ့က တင်မာလာ ဖုန်းဆက်တယ်လေ၊ သူက အဲဒီရွှေနန်းထိုက် ဆိုတဲ့ သူ့ကို ချွေးမတော်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသားဆို"

"အလကားပါ မေမေရာ၊ ဇွဲ ချီးတိုင်း အန်တီမာလာက ယုံနေတာ၊ ဟိုက အဖြေတောင် မပေးရသေးဘူး"

စည်းက ပေါ့ပျက်ပျက်နှင့် ပြောရင်း ပန်းသီးစိတ်ကို ထပ်ဝါးကာ ...

"ဒေါ်လေးမှုန့် ... လက်ဖက်လေး ဘာလေးများ မစားရဘူးလားဗျာ"

"လာပါပြီ လူလေးရဲ့ ၊ ဒီမှာ လူလေးအကြိုက် ချဉ်ငန်စပ်စပ်လေး"

ဒေါ်လေးမှုန့် လာချပေးတဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကို သူကလက်ပြောင်းယူရင်း တစ်စွန်းခပ်စားကာ ...

"အားပါးပါး ... အရသာက ရှယ်ပဲဗျို့"

မျက်လုံးတွေ ဘာတွေမှ တံပြီး ကောင်းချီး ပေးနေလေသည် ။ ဒါကိုပဲ ဒေါ်ပွင့်ဖြူက မကြိုက်သလိုနှင့် သားဖြစ်သူ လက်မောင်းအား ပိတ်ရိုက်ရင်း ...

"ဒီမှာ ထောင်တန်တဲ့ စကားပြောမလို့ ၊ မင်းက နောက်တီး နောက်တောက်နဲ့ ၊ မင်းကို မေမေတို့ မိန်းမပေးစား မလို့ ဆို"

"ကျစ် ... ဒါပဲ အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်မှ မလိုချင်တာ မေမေရာ"

"မင်းလိုချင်ပါတယ် ဆိုတောင် ဟိုက မရှိဘူး"

"ဒီကိစ္စ ဖေဖေကပါ သိသလား" ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်တော့ ဖေဖေက ခေါင်းညိတ် ပြရင်း ...

"မင်းစိတ်ကြိုက် ယူလာရင် မိဘတွေ စိတ်တိုင်း မကျဖြစ်မှာ မင်းမစိုးရိမ်ဘူးလား စည်း"

"ဟုတ် ... အဲဒါလည်း ထည့်တွက်ထားပါတယ် ဖေဖေ"

မယုတ်မလွန် အဖြေပေးရသည် ။ ဖေဖေပါဝင်သောပွဲဆို ဖျက်ဖို့ မလွယ်တာ သူသိပြီးသား။ ဘာကိစ္စမဆို စနစ်တကျလေ့လာ စနစ်တကျ စီမံတတ်တဲ့ ဖေဖေအမိန့်က သူ့အတွက် လွန်ဆန်စရာ အကြောင်းရှာရန် မရှိတာ သေချာသည် ။

"တခြား မစဉ်းစားနဲ့ တော့ သား၊ ကလေးမလေးက မျိုးရိုးကောင်း တယ်၊ ပညာတတ်ပြီး တကယ့်တော်ဝင် မိသားစုက ဆင်းသက်လာတာ မျိုး၊ သူနဲ့ အဆက်အသွယ် ရတာနဲ့ သားကို လက်ထပ် ပေးဖို့ စီစဉ်မယ်"

"ဒါကြောင့် ဒီအတောအတွင်း မင်းမှာ တခြားရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မကြားစေနဲ့ "

ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ပြောကြတာက ဒီအဖေအမေမို့ သူ့မှာ ခေါင်းမခါနိုင် ဘဲ လက်ခံခြင်းအဖြစ် ရောက်ပြီတဲ့ လား။
